

The Application of Bilingual Muslim Folk Tales to Improve Speaking Skills of Early Childhood in the Border Patrol Police 44 Schools under Her Royal Highness Princess Maha Chakri Sirindhorn Initiative Project

การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 44 โครงการพระตำริในสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ด้วยนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา

Yuppadee Yoswarissakul

ยุพดี ยศวริศสกุล

Department of Education, Faculty of Education, Prince of Songkla University

ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Corresponding author: yuppadee.yos@gmail.com

Received February 18, 2022 ■ Revised April 28, 2022 ■ Accepted May 3, 2022 ■ Published December 20, 2022

Abstract

This research aimed 1) to bilingual Muslim folk tales with the efficiency in accordance with the 75/75 criteria and compare its effectiveness for schools with Thai Buddhist and Thai Muslim students and only Thai Muslim students, 2) to assess speaking skills of early childhood through application of the bilingual Muslim folk tales method, 3) to compare speaking skills of the early childhood before and after using the bilingual Muslim folk tales, 4) to compare speaking skill of the early childhood by using the pre-test scores as the covariance, 5) to explore the satisfaction of the early childhood students towards teaching by using the bilingual Muslim folk tales. The subjects were 141 early childhood in Kindergarten 2 in the academic year 2019 at the Border Patrol Police Sub Division 44 Schools under Her Royal Highness Princess Maha Chakri Sirindhorn Initiative Project. The research instruments were 1) lesson plans of the bilingual Muslim folk tales, 2) stories of the bilingual Muslim folk tales, 3) speaking skills tests, and 4) a satisfaction survey. The data were analyzed using descriptive statistics including percentage, mean, standard deviation, one-samples test, paired sample test and the analysis of covariance.

The study revealed that the bilingual Muslim folk tales possess the efficiency according to the criteria set 75/75; as for schools with Thai Buddhist and Thai Muslim students, their efficiency is 78.35/84.06, and as for schools with only Thai Muslim students is 78.49/81.43. The average score of speaking skills was higher than 75% at the .01 level of significance. 3) After using the bilingual Muslim folk tales, the early childhood students had better speaking skills, which was significantly higher than before using them at the .01 level. There was no correlation between pretest score and speaking skills after using the them. The satisfaction of the early childhood towards using the bilingual Muslim folk tales was at high level.

Keywords: Bilingual Muslim folk tales, Speaking skills, Early childhood, Border Patrol Police Sub Division Schools

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) สร้างนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 และเปรียบเทียบประสิทธิภาพของนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม 2) ประเมินทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา 3) เปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา 4) เปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา โดยมีคะแนนทักษะการพูดก่อนเรียนเป็นตัวแปรร่วม 5) ศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กปฐมวัยที่กำลังศึกษาชั้นอนุบาล 2 ในโรงเรียนสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 44 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 141 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดประสบการณ์ 2) นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา 3) แบบวัดทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย และ 4) แบบประเมินความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบ One-Samples test การทดสอบ Paired sample test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม

ผลการวิจัยพบว่า 1) นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด 75/75 โดยโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิมมีประสิทธิภาพ 78.35/84.06 และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิมมีประสิทธิภาพ 78.49/81.43 2) ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 3) เด็กปฐมวัยทุกโรงเรียนมีทักษะการพูดหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษามากกว่าก่อนใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) คะแนนสอบก่อนเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการพูดของนักเรียนหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา 5) ความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา, ทักษะการพูด, เด็กปฐมวัย, โรงเรียนสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน

■ บทนำ (Introduction)

Bureau of Academic Affairs and Educational Standards (2017) กล่าวถึง ปรัชญาการศึกษาปฐมวัยไว้ว่า การศึกษาปฐมวัยคือการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 6 ปี บนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กแต่ละคน ตามศักยภาพในบริบทสังคม วัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคน เพื่อสร้างรากฐาน คุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนา ไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เกิดคุณค่าต่อตนเองและสังคมและประเทศชาติ ซึ่งการจัด ประสบการณ์ด้านภาษาให้เด็กปฐมวัย ควรคำนึงถึงความ แตกต่างตามศักยภาพของแรงจูงใจบุคคลจึงจะส่งผลให้เด็ก พัฒนาจนบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ การจัดประสบการณ์ทาง ด้านการพูดและการฟัง ให้กับเด็กปฐมวัยนั้น ต้องเริ่มการสอน จากลำดับที่ง่ายไปหายาก จากสิ่งที่คุ้นเคยไปหาสิ่งที่เด็ก ไม่คุ้นเคย ซึ่งการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัยนั้นสามารถเรียนรู้ ภาษามาตั้งแต่กำเนิด อาจจะเป็นโดยการเรียนรู้ภาษาของเด็ก เกิดขึ้นจากการสังเกตคำ และพยายามออกเสียงแล้วพัฒนา มาเป็นคำพูด เด็กปฐมวัยจะเริ่มเรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้นในแต่ละวัน เพื่อแสดงความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ เด็กจะสามารถ พัฒนาทางภาษาโดยเริ่มจากความคุ้นเคยจากการได้ฟัง พูดคุย สนทนา โดยเด็กจะมีการเรียนรู้ภาษาอย่างต่อเนื่อง แต่ยังไม่ เข้าใจคำศัพท์หรือความหมายของคำ แต่การที่เด็กปฐมวัยที่อยู่ใน บริบทที่ต่างกัน สภาพแวดล้อมที่ต่างกัน ได้แก่ เด็กที่อยู่ใน พื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ซึ่งเด็กเหล่านี้ต้องใช้ภาษาไทยเป็น ภาษาที่สอง ส่วนภาษาแม่ คือ ภาษามลายู (ยาวี) จึงก่อให้เกิด ปัญหาในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งส่วนใหญ่ใช้ภาษามลายู มากกว่าภาษาไทย อาจจะทำให้เด็กสับสนได้เนื่องจากเด็กขาด ความเข้าใจภาษาที่สองขาดทักษะในการสื่อสารเพื่อสื่อความ หมายทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้

จากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นในโรงเรียนประถมศึกษาใน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน ครูที่สอนเด็ก สองภาษาที่อยู่ในชุมชนไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งเด็กใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่งนั้น โดยส่วนใหญ่มีอุปสรรค ในการสื่อสารภาษาที่สอง เพราะเด็กมักจะใช้ภาษามลายูใน ทุกสถานการณ์ และทุกช่วงกิจกรรมในโรงเรียน จะใช้ภาษาไทย ได้้น้อยมากและใช้เมื่อจำเป็นเท่านั้น ทั้งนี้การจัดการเรียน การสอนที่โรงเรียนไม่ได้เอื้อในการเรียนสองภาษาควบคู่กัน จึงอาจ ทำให้เกิดอุปสรรคทางภาษาเช่นนี้ได้ หากครูให้ความสำคัญกับ ภาษาที่หนึ่งควบคู่และเท่าเทียมไปกับภาษาไทยซึ่งเป็นภาษา ที่สองในการจัดกิจกรรมในห้องเรียน เด็กสองภาษาเหล่านี้ก็ จะพัฒนาภาษาได้ดีขึ้นทั้งสองภาษาเพราะภาษามลายูจะเป็น พื้นฐานให้การใช้ภาษาไทยพัฒนาได้ดียิ่งขึ้น (Southern Border Provinces Administration Centre, 2018) โรงเรียนประถม

ศึกษาในสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 44 ใน โครงการพระราชดำรินในสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้ากรมสมเด็จพระ เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เป็นโรงเรียนที่มี ปัญหาดังกล่าวข้างต้น ซึ่งทุกโรงเรียนอยู่ในพื้นที่ห่างไกล ทุกกัณดาร และเป็นพื้นที่สีแดง ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ครูผู้สอน เป็นตำรวจตระเวนชายแดนส่วนใหญ่ไม่มีวุฒิทางการศึกษาใน ส่วนครูผู้สอนในระดับปฐมวัย เป็นครูที่รับพระราชทานเงินเดือน จากสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้ากรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 6 และไม่มีทักษะทางการสอนเนื่องจากไม่ได้ สำเร็จการศึกษาทางวิชาชีพครู ประกอบกับเด็กปฐมวัยส่วนใหญ่ เป็นเด็กไทยมุสลิม โรงเรียนบางแห่งมีเด็กปฐมวัยเป็นมุสลิมทั้ง โรงเรียน ซึ่งเด็กปฐมวัยเหล่านั้นใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เด็ก ปฐมวัยไม่พูดภาษาไทยที่โรงเรียน เนื่องจากเด็กปฐมวัยใช้ภาษา ยาวีที่บ้านและไม่เข้าใจภาษาไทยจึงทำให้การจัดประสบการณ์ เป็นไปอย่างยากลำบาก ส่งผลให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทาง ภาษาไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด จากการประเมินผลปลาย ปีการศึกษา 2560 พบว่า เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 2 มีพัฒนาการ ในด้านการใช้ภาษาร้อยละ 61.25 ซึ่งอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ เนื่องจากผู้วิจัยเป็นอาจารย์นิเทศติดตามประเมินผลการสอน ของครูระดับปฐมวัยของโรงเรียนดังกล่าวเป็นประจำทุกปี การศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2558 เป็นต้นมา ทำให้เห็นถึง ปัญหาและความยุ่งยากในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน ดังกล่าว โดยเฉพาะในระดับปฐมวัย คือ ชั้นอนุบาลปีที่ 1-2 ยังไม่สามารถอ่านได้แต่สามารถดูภาพและฟังเรื่องราวได้ มีความ สนใจในตัวเองและเด็กวัยเดียวกัน เด็กวัยนี้อาจพูดเป็นคำๆ และ เริ่มจำคำใหม่ ชอบฟังเรื่องที่เป็นสิ่งแวดล้อมของตนเอง และจาก ประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเป็นวิทยากรฝึกอบรมให้ครูปฐมวัยผลิต นิทานเพื่อใช้ประกอบการสอนและการสัมภาษณ์ครูปฐมวัย ในโรงเรียนสังกัด ตชด. พบว่า เด็กปฐมวัยในช่วงเริ่มเรียนจะมี ปัญหาในด้านการฟังและการพูดเพื่อสื่อสารให้ครูเข้าใจมากที่สุด กล่าวคือ เด็กที่เข้ามาเรียนระดับชั้นอนุบาล 1 มักมีปัญหาการใช้ภาษาโดยเฉพาะภาษาพูด การออกเสียงไม่ถูกต้อง พูดไม่ชัด ฟังคำหรือข้อความภาษาไทยที่ครูพูดแล้วไม่เข้าใจ เพราะเด็กพูด ภาษาถิ่นที่บ้าน เมื่อมาโรงเรียนจึงพูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย บางคนไม่ยอมพูดภาษาไทย สาเหตุดังกล่าวส่งผลต่อการสื่อ ความหมายของเด็ก ทำให้เด็กมีปัญหาเกี่ยวกับการพูดและ การฟัง ไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ นอกจากนี้ยัง พบว่า เด็ก มีพัฒนาการทางด้านทักษะการพูด อยู่ในระดับต่ำกว่าเป้าหมาย ของโรงเรียนที่กำหนดไว้คือ เกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 60 ปัญหาดังกล่าว เนื่องมาจากสาเหตุ 1) เด็กบางคนยังมีวุฒิภาวะไม่พร้อมที่ จะทำกิจกรรมต่างๆ 2) เด็กมาจากครอบครัวที่มีการเลี้ยงดูที่ แตกต่างกันส่งผลให้มีพัฒนาการต่างกัน 3) ความยากจนและ สภาพปัญหาทางครอบครัว 4) สื่อในการจัดกิจกรรมไม่น่าสนใจ

และไม่เหมาะสมกับวัยของเด็กและ 5) เด็กเรียนรู้จากการอธิบายและเล่าเรื่องจากครูเป็นส่วนใหญ่และนิทานหรือเรื่องราวที่นำมาเล่าให้เด็กฟังนั้นเป็นเรื่องที่จัดซื้อจากสำนักพิมพ์ต่างๆ เป็นเรื่องราวที่ไกลตัวเด็ก จึงส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการด้านต่างๆ ช้าและไม่สามารถปรับตัวเข้ากับชีวิตประจำวันได้

จากการศึกษาแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็กปฐมวัยที่เริ่มเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเด็กยังไม่คุ้นเคยกับภาษาไทย กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถทางภาษาในด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยนั้นมีหลากหลายกิจกรรม เช่น การเล่านิทาน การเล่นเกมทบทวน การสนทนา การร้องเพลง การเล่นเกม การเล่นเกมปริศนาคำทาย รวมทั้งการพูดคำคล้องจอง ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้สนทนาซักถาม และแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ อย่างกิจกรรมพัฒนาความสามารถด้านการพูด ดังนั้น จึงนับได้ว่าการจัดประสบการณ์ทางภาษาให้แก่เด็กปฐมวัยจึงเป็นการศึกษาวิธีการฝึกทักษะทางภาษาซึ่งโดยส่วนใหญ่จะออกมาในรูปแบบของการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาเด็กให้เกิดทักษะในการเรียนภาษาโดยมุ่งถึงการสื่อสารและเหมาะสมกับเด็กมากที่สุด โดยเฉพาะการเล่านิทานหรือการใช้นิทานภาพประกอบการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยเป็นการเรียนรู้ในลักษณะของการบูรณาการ ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีส่วนร่วมในกิจกรรม เป็นการกระตุ้นให้เด็กเรียนรู้ภาษาได้ดี กล่าวคือ เด็กเรียนรู้ภาษาจากนิทานตั้งแต่การเรียนรู้คำศัพท์ไปจนถึงการเข้าใจโครงสร้างของการสนทนา การใช้ภาษาเป็นสื่อสำหรับฝึกทักษะในการพัฒนาการพูดออกเสียงของเด็กปฐมวัยนั้นเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยให้พูดและเล่าเรื่องจากภาพได้อย่างถูกต้องชัดเจน รวมถึงการเรียนรู้ด้านต่างๆ เช่น เรื่องของรูปทรง ตัวเลข และสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเด็ก นิทานสำหรับเด็กนั้นจัดทำขึ้นเพื่อให้เด็กได้ใช้ในการฟังและการพูด สอดคล้องกับความสามารถในการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย การเล่านิทานจึงเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถพัฒนาการพูดสำหรับเด็กได้อย่างเหมาะสมกับธรรมชาติของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็กปฐมวัยที่เริ่มเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเด็กยังไม่คุ้นเคยกับภาษาไทย กิจกรรมการเล่านิทานจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยทำให้เด็กสนใจและปรับตัวให้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาไทย โดยเฉพาะกิจกรรมการเล่านิทานสองภาษา เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตของเด็ก เด็กจะได้รับประสบการณ์การใช้ภาษาไทยเชื่อมโยงเข้าสู่ชีวิตจริงที่ละเอียดละน้อย จนสามารถใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งวิธีการเล่านิทานสองภาษา ครอบคลุมถึงความสำคัญระหว่างภาษาถิ่นและภาษาไทยเข้าด้วยกัน โดยเล่าควบคู่กันไปทั้งภาษาไทยและภาษามลายู ดังที่ Ditthasuwan (2019) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานสองภาษา

ร่วมกับสื่อประสมที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ พบว่าความสามารถในการฟังและการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่หลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาร่วมกับสื่อประสม อยู่ในระดับดีและมีความสามารถในการฟังและการพูดหลังจัดกิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 จะเห็นได้ว่า กิจกรรมการเล่านิทานจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยทำให้เด็กสนใจและปรับตัวให้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาไทย กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาจึงเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตของเด็ก เด็กจะได้รับประสบการณ์การใช้ภาษาไทยเชื่อมโยงเข้าสู่ชีวิตจริงที่ละเอียดละน้อย จนสามารถใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งวิธีการเล่านิทานสองภาษา จะตระหนักถึงความสำคัญระหว่างการบูรณาการภาษาถิ่นและภาษาไทยเข้าด้วยกัน โดยเล่าควบคู่กันไปทั้งภาษาไทยและภาษามลายู การเล่านิทานสองภาษาเป็นการผสมผสานระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองเข้าด้วยกัน โดยมีวิธีการเล่าควบคู่กันไปกับการใช้สื่ออื่นๆ จึงเป็นวิธีการที่สำคัญที่ช่วยทำให้เด็กสนใจและปรับตัวเองให้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาที่สอง

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้จัดทำนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 44 ในโครงการพระตำริในสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

วัตถุประสงค์การวิจัย (Objectives)

1. เพื่อสร้างนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 และเปรียบเทียบประสิทธิภาพของนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม
2. เพื่อประเมินทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา
4. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา โดยมีคะแนนทักษะการพูดก่อนเรียนเป็นตัวแปรร่วม
5. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา

สมมติฐานการวิจัย (Hypothesis)

1. นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

2. ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิมไม่น้อยกว่าร้อยละ 75

3. ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาสูงกว่าก่อนใช้

4. คะแนนสอบก่อนเรียนของเด็กปฐมวัยมีความสัมพันธ์กับทักษะการพูดหลังการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา

5. เด็กปฐมวัยในโรงเรียนสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 44 มีความพึงพอใจในการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาอยู่ในระดับมาก

■ กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual framework)

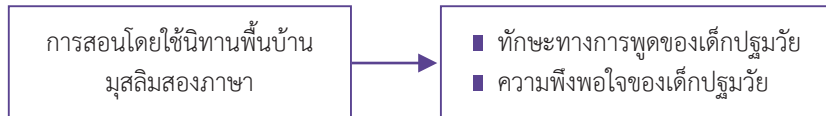

Figure 1 Conceptual framework
กรอบแนวคิดการวิจัย

■ วิธีดำเนินการวิจัย (Methodology)

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ เด็กปฐมวัย ซึ่งกำลังเรียนชั้นอนุบาล 2 ปีการศึกษา 2563 ในโรงเรียนสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 44 ในโครงการพระราชดำริสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน 141 คน โดยแบ่งประเภทโรงเรียนที่มีทั้งเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและมุสลิม จำนวน 67 คน และโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นมุสลิมจำนวน 74 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน จำนวน 35 เรื่อง ซึ่งทำการสอนในวันจันทร์ และวันพุธ ในแต่ละสัปดาห์ผู้วิจัยใช้นิทาน 2 เรื่อง โดยใช้เวลาในการจัดกิจกรรม 2 วันต่อสัปดาห์ วันละ 1 ชั่วโมง (จำนวน 3 คาบๆ ละ 20 นาที) แบ่งเป็นกิจกรรมเสริมประสบการณ์เป็นการเล่านิทานโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา จำนวน 1 คาบ กิจกรรมสร้างสรรค์ จำนวน 1 คาบ และการทำใบงาน จำนวน 1 คาบ แต่ละคาบมีช่วงพักให้เด็กปฐมวัยทำกิจวัตรส่วนตัว แต่ละแผนใช้นิทาน 1 เรื่อง) รวมนิทานทั้งสิ้น 35 เรื่อง ผู้วิจัยสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดโดยมีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสมซึ่งประกอบด้วยจุดประสงค์เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และประเมินผล และให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติและการวัดประเมินผล ด้านการสอนปฐมวัย ด้านการผลิตสื่อการสอน และด้านภาษา พิจารณาความสอดคล้อง (IOC) ผลการประเมินพบว่าค่าเฉลี่ยรายด้านมีค่าตั้งแต่ 4.60 ขึ้นไป และค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.89 หมายถึง คุณภาพของแผนการจัดประสบการณ์ อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมากที่สุด

2.2 นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา จำนวน 35 เรื่อง แบ่งเป็น 5 ประเภทนิทานได้แก่ นิทานเกี่ยวกับสัตว์ 12 เรื่อง นิทานมุขตลก 6 เรื่อง นิทานอธิบายเหตุ 3 เรื่อง นิทานปรัมปรา 1 เรื่อง และนิทานคติ 13 เรื่อง ผู้วิจัยสร้างนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาโดยเริ่มจากศึกษาวิธีการและขั้นตอนจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างนิทานสำหรับเด็กและใช้นิทานที่ได้จากการวิจัยเรื่อง “การศึกษานิทานพื้นบ้านมุสลิม” มาจัดทำเป็นชุดนิทานพื้นบ้านไทยมุสลิมฉบับสองภาษา (Yoswarissakul, 2017) นำเนื้อหาในนิทานไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวาดภาพศิลปะวิถีชีวิตชาวมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนใต้ทำความเข้าใจเนื้อหาและแปลความหมายให้ภาพตรงกับเนื้อเรื่องในนิทาน นำภาพและเนื้อหาที่สมบูรณ์แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญแปลเป็นภาษามลายู (ยาวิ) และนำนิทานภาษาไทย ภาษามลายู (ยาวิ) พร้อมภาพประกอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษามลายู (ยาวิ) ตรวจสอบความถูกต้อง ตรวจสอบด้านความเหมาะสมและการใช้ภาษา และนำกลับมาแก้ไข ก่อนนำฉบับสมบูรณ์ไปประกอบการเขียนแผนการจัดประสบการณ์ และทดลองใช้กับเด็กปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของโรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมายจำนวน 20 คน พบว่ามีประสิทธิภาพ 77.98/81.30 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย

2.3 แบบทดสอบทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 2 ชุด (ก่อนเรียนและหลังเรียน) ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยโดยมีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม จำนวน 1 ชุด 5 ตอน ตอนละ 5 ข้อ รวมเป็น 25 ข้อ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ ตอนที่ 1 การบอกชื่อสิ่งของ 5 ข้อ ตอนที่ 2 การบอกคำศัพท์ที่ปรากฏแตกต่างกันระหว่างภาพ 2 ภาพ 5 ข้อ ตอนที่ 3 พูดตอบคำถามจากภาพ 5 ข้อ ตอนที่ 4 พูดแต่งประโยคจากภาพ 5 ข้อ และตอนที่ 5 พูดเล่าเรื่องจากภาพ 5 ข้อ และให้

ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พิจารณาความเหมาะสมในประเด็นที่ศึกษาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และภาษาที่ใช้เหมาะสมกับเด็กปฐมวัยในด้านทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย และปรับปรุงแก้ไขแล้วตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับเด็กปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของโรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมายจำนวน 20 คน เป็นเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 2 จากโรงเรียนในสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 43 ซึ่งมีบริบทใกล้เคียงกัน ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบรายข้อกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (IOC) และเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ที่ยอมรับได้ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ผลการวิเคราะห์พบว่า แบบทดสอบมีค่า IOC ตั้งแต่ .80-1.00 แสดงว่า แบบทดสอบมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาตามเกณฑ์ที่กำหนด

2.4 แบบประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัย จำนวน 1 ฉบับ ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัย โดยมีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสมดังนี้ โดยเริ่มจากการร่างแบบประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา และให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบด้านความเหมาะสมและการใช้ภาษา ทำการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำแล้วไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ประเด็นการประเมินในแบบประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยมีความถูกต้องและเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

3.1 นำหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ แจกถึงผู้กำกับการกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 44 เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2 ผู้วิจัยขออนุญาตต้นสังกัดในการอบรมครูผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ช่วยวิจัยที่ทำหน้าที่เก็บข้อมูลและเป็นผู้ใกล้ชิดเด็กมากที่สุด โดยให้การอบรมในเรื่อง การผลิตนิทานในรูปแบบต่างๆ เทคนิคการเล่านิทานและการสอนทักษะทางภาษาไทยโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาเป็นสื่อ ทำให้ครูประจำชั้นทุกคนมีความพร้อมในการทดลองนวัตกรรมและเก็บข้อมูลวิจัย

3.3 สร้างความคุ้นเคยกับเด็กกลุ่มทดลอง เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์ก่อนดำเนินการทดลอง

3.4 ผู้วิจัยมอบหมายให้ครูดำเนินการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) เพื่อวัดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบวัดทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัยและดำเนินการทดลองสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา ซึ่งทำการสอนในวันจันทร์และวันพุธ ในแต่ละสัปดาห์ผู้วิจัยใช้นิทาน 2 เรื่อง โดยใช้เวลาในการจัดกิจกรรม 2 วันต่อสัปดาห์

วันละ 1 ชั่วโมง (จำนวน 3 คาบๆ ละ 20 นาที แบ่งเป็นกิจกรรมเสริมประสบการณ์เป็นการเล่านิทานโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา จำนวน 1 คาบ กิจกรรมสร้างสรรค์ จำนวน 1 คาบ และการทำงาน จำนวน 1 คาบ แต่ละคาบมีช่วงพักให้เด็กปฐมวัยทำกิจกรรมส่วนตัว แต่ละแผนใช้ นิทาน 1 เรื่อง) รวมนิทานทั้งสิ้น 35 เรื่อง เมื่อจบการจัดประสบการณ์ในแต่ละแผน ครูผู้สอนจะเก็บคะแนนระหว่างเรียน (E_1) ซึ่งในแต่ละเรื่อง มีคะแนนเต็ม 15 คะแนน โดยผู้วิจัยลงไปร่วมสังเกตในขั้นตอนการทดสอบก่อนเรียน การสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาและการทดสอบหลังเรียนเป็นระยะทุกโรงเรียน หมุนเวียนกันไป ตามสถานการณ์ช่วงความปลอดภัยจากเหตุการณ์ความไม่สงบ

3.5 ภายหลังจากทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) โดยวัดทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้าน การพูดของเด็กปฐมวัยชุดเดียวกับการทำ Pre-test

3.6 ประเมินความพึงพอใจโดยใช้แบบประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา

3.7 นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อสรุปผลการทดลองตามจุดประสงค์ของการวิจัยในลำดับต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาที่สร้างและพัฒนาขึ้นตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สูตร E_1/E_2 ซึ่งวัดค่าประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้ (E_1) จากร้อยละของคะแนนที่ครูผู้สอนเก็บคะแนนระหว่างเรียนในแต่ละเรื่อง (คะแนนเต็ม 15 คะแนน) ผลลัพธ์ (E_2) จากร้อยละของคะแนนจากการทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยการวิเคราะห์ครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งประเภทโรงเรียนออกเป็นโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม

4.2 ใช้สถิติทดสอบ One-Samples T-Test ในการวิเคราะห์ผลการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยในแต่ละประเภทนิทาน ทั้งโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม โดยใช้เกณฑ์ 75% เพื่อความละเอียด และการได้มาซึ่งข้อมูลที่น่าสนใจยิ่งขึ้น

4.3 วิเคราะห์ความแตกต่างผลการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 โดยใช้สถิติทดสอบ Paired sample test การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

4.4 วิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance: ANCOVA) ของคะแนนสอบหลังเรียนจำแนกตามโรงเรียนที่มีนักเรียนเป็นไทยพุทธและมุสลิมกับโรงเรียนที่มีเฉพาะไทยมุสลิมเพื่อความน่าสนใจของข้อมูล

4.5 ประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการสอนโดยการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาด้วยค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 3 ระดับ คือ ระดับคะแนน 3 คือ พึงพอใจมาก/ชอบมาก ระดับคะแนน 2 คือ เฉย/ไม่รู้สึกละไร และระดับคะแนน 1 คือ ไม่ชอบ/ไม่พอใจเลย

■ ผลการวิจัย (Results)

1. ผลการสร้างนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 และเปรียบเทียบประสิทธิภาพของนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิมและโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม

Table 1 Efficiency of Bilingual Muslim Folk Tales (Thai Buddhist and Muslim students School)

ประสิทธิภาพนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา ตามประเภทโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม

นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา	Total	\bar{X}	S.D.	ประสิทธิภาพ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	525	411.32	2.77	78.35
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	50	42.03	1.91	84.05
นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษามีประสิทธิภาพ (E_1/E_2)				78.35/84.06

Table 2 Efficiency of Bilingual Muslim Folk Tales (Muslim students School)

ประสิทธิภาพนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา ตามประเภทโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม

นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา	Total	\bar{X}	S.D.	ประสิทธิภาพ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	525	412.11	2.24	78.49
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	50	40.72	2.48	81.43
นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษามีประสิทธิภาพ (E_1/E_2)				78.49/81.43

จาก Table 1 แสดงผลการหาประสิทธิภาพนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา ตามประเภทโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม พบว่า คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน (E_1) มีค่าเท่ากับ ($\bar{X}=411.32$, $S.D.=2.77$) ค่าประสิทธิภาพคิดเป็นร้อยละ 78.35 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (E_2) มีค่าเท่ากับ ($\bar{X}=42.03$, $S.D.=1.91$) ค่าประสิทธิภาพคิดเป็นร้อยละ 84.05 และจาก Table 2 แสดงผลการหาประสิทธิภาพนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา ตามประเภทโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม พบว่า คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน (E_1) มีค่าเท่ากับ ($\bar{X}=412.11$, $S.D.=2.24$) ค่าประสิทธิภาพ คิดเป็นร้อยละ 78.49 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (E_2) มีค่าเท่ากับ ($\bar{X}=40.72$, $S.D.=2.48$) ค่าประสิทธิภาพคิดเป็นร้อยละ 81.43 ดังนั้น

จึงสามารถสรุปได้ว่านิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาที่สร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ 75/75 ทั้งตามประเภทโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม และเมื่อพิจารณา ค่าเฉลี่ย E_2 จากทั้ง 2 Table พบว่า โรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิมมีค่ามากกว่าเด็กปฐมวัยโรงเรียนที่มีเฉพาะไทยมุสลิม

2. ผลการประเมินทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม

Table 3 The results of the assessment of the Speaking Skill of Early Childhood (One samples test)
ผลการประเมินทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัย
เป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม

ประเภทนิทาน	ประเภทโรงเรียน							
	โรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม				โรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม			
	\bar{X}	S.D.	t-test	p-value	\bar{X}	S.D.	t-test	p-value
สัตว์ (12 เรื่อง)	9.20	.04	-	-	9.24	.09	-	-
มุขตลก (6 เรื่อง)	12.87	.24	15.32**	.000	12.86	.13	30.720**	.000
อธิบายเหตุ (3 เรื่อง)	12.53	.10	27.99**	.000	12.59	.29	11.390**	.000
ปรัมปรา (1 เรื่อง)	12.34	.23	10.59**	.000	12.18	.26	8.662**	.000
คติ (13 เรื่อง)	13.32	.07	62.41**	.000	13.51	.19	29.439**	.000

**p<.01

จาก Table 3 ผลการประเมินทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม พบว่า ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยทั้งในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิมนิทานประเภทมุขตลก ($t_{\text{ไทยพุทธและไทยมุสลิม}}=15.32, p=.000; t_{\text{ไทยมุสลิม}}=30.720, p=.000$) นิทานอธิบายเหตุ ($t_{\text{ไทยพุทธและไทยมุสลิม}}=27.99, p=.000; t_{\text{ไทยมุสลิม}}=11.390, p=.000$) นิทานปรัมปรา ($t_{\text{ไทยพุทธและไทยมุสลิม}}=10.59, p=.000; t_{\text{ไทยมุสลิม}}=8.662, p=.000$) และนิทานคติ ($t_{\text{ไทยพุทธและไทยมุสลิม}}=62.41, p=.000; t_{\text{ไทยมุสลิม}}=29.439, p=.000$) ซึ่งมีค่า p-value<.01 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยแตกต่างจากเกณฑ์ที่กำหนด

(11.25 คะแนน, ร้อยละ 75) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วนนิทานประเภทสัตว์มีคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เมื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยตามประเภทโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิมกับโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม พบว่า นิทานประเภทอธิบายเหตุและนิทานประเภทคติใช้ได้ดีในเด็กปฐมวัยในโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม และนิทานประเภทปรัมปราใช้ได้ดีในเด็กปฐมวัยในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม

Table 4 The Comparisons of the Speaking Skill of Early Childhood (Paired sample test)
แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา
ในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม

การทดสอบ	ประเภทโรงเรียน							
	โรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม				โรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม			
	\bar{X}	S.D.	t-test	p-value	\bar{X}	S.D.	t-test	p-value
ก่อนเรียน (Pretest)	17.03	.63			17.04	.58		
หลังเรียน (Posttest)	42.03	1.91	37.21**	.000	40.72	2.48	23.06**	.000

**p<.01

จาก Table 4 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม พบว่า ค่าเฉลี่ยทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม ก่อนเรียน (\bar{X} =17.03, S.D.=.63) หลังเรียน (\bar{X} =42.03, S.D.=1.91) และมีค่า t-test เท่ากับ 37.21 และค่า p-value เท่ากับ .000 และในโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม ก่อนเรียน (\bar{X} =17.04, S.D.=.58) หลังเรียน (\bar{X} =40.72, S.D.=2.48) และมีค่า t-test เท่ากับ 23.06 และค่า p-value เท่ากับ .000 แสดงให้เห็นว่า ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยหลังใช้ดีกว่าก่อนใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผล

การเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยระหว่างโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม กับโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม พบว่า ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีนักเรียนเป็นไทยพุทธและมุสลิม (\bar{X} =42.03, S.D.=1.91) มากกว่า ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม (\bar{X} =40.72, S.D.=2.48)

4. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม โดยมีคะแนนทักษะการพูดก่อนเรียนเป็นตัวแปรร่วม

Table 5 Analysis of covariance (ANCOVA) between Thai Buddhist and Muslim students School with Muslim students School

ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม

แหล่งความแปรปรวน	Sum of Squares	df	Mean Square	F	p-value
Intercept	.06	1	.06	.01	.91
คะแนนสอบก่อนเรียน	21.29	1	21.29	5.04	.06
โรงเรียน	4.94	1	4.94	1.17	.31

จาก Table 5 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม โดยมีคะแนนทักษะการพูดก่อนเรียนเป็นตัวแปรร่วม พบว่า ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยหลังการใช้กับก่อนการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาของโรงเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน โดยมีค่า F เท่ากับ 1.17 และค่า p-value เท่ากับ .31 และสรุปผลได้ว่าคะแนนสอบก่อนเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยหลังใช้

นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา โดยมีค่า F เท่ากับ 5.04 และค่า p-value เท่ากับ .055 หรือกล่าวได้ว่าเด็กปฐมวัยที่มีคะแนนทักษะการพูดก่อนใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาน้อยสามารถมีทักษะการพูดหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาได้เช่นกัน

5. ผลการศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม

Table 6 Mean and standard deviation of the effect of using Bilingual Muslim Folk Tales on the children development

ผลการประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการสอนโดยการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาของโรงเรียนที่มีนักเรียนเป็นไทยพุทธและมุสลิม

รายการ	ประเภทโรงเรียน					
	โรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม			โรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม		
	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. เด็กปฐมวัยอยากฟังกิจกรรมการเล่านิทานที่คุณครูเล่าให้ฟัง	2.61	.47	มาก	2.63	.48	มาก
2. เด็กปฐมวัยต้องการให้มีกิจกรรมการเล่านิทานนี้อีก	2.83	.51	มาก	2.88	.33	มาก
3. เด็กปฐมวัยมีความพอใจต่อการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา	2.78	.51	มาก	2.75	.43	มาก
4. เด็กปฐมวัยคิดว่าเพื่อนชอบการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษานี้	2.81	.51	มาก	2.88	.33	มาก
เฉลี่ยรวม	2.76	.50	มาก	2.78	.39	มาก

จาก Table 6 ผลการประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการสอนโดยการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาของโรงเรียนที่มีนักเรียนเป็นไทยพุทธและมุสลิม พบว่าค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยเท่ากับ 2.76 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 จากการแปลผลค่าเฉลี่ยของคะแนน พบว่า เด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจในระดับมากและพบว่า ตัวชี้วัดความพึงพอใจที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 2 เด็กปฐมวัยต้องการให้มีกิจกรรมการเล่านิทานนี้อีกหรือไม่ ($\bar{X}=2.83$, S.D.=0.51) ตัวชี้วัดความพึงพอใจที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อที่ 1 เด็กปฐมวัยอยากฟังกิจกรรมการเล่านิทานที่คุณครูเล่าให้ฟังหรือไม่ ($\bar{X}=2.61$, S.D.=0.47) และผลการประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการสอนโดยการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาโรงเรียนที่มีเฉพาะไทยมุสลิม พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยเท่ากับ 2.78 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.39 จากการแปลผลค่าเฉลี่ยของคะแนน พบว่า เด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจในระดับมากและพบว่า ตัวชี้วัดความพึงพอใจที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 2 เด็กปฐมวัยต้องการให้มีกิจกรรมการเล่านิทานนี้อีกหรือไม่ ($\bar{X}=2.88$, S.D.=0.33) และข้อที่ 4 เด็กปฐมวัยคิดว่าเพื่อนชอบการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษานี้หรือไม่ ($\bar{X}=2.88$, S.D.=0.33) ตัวชี้วัดความพึงพอใจที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อที่ 1 เด็กปฐมวัยอยากฟังกิจกรรมการเล่านิทาน

ที่คุณครูเล่าให้ฟังหรือไม่ ($\bar{X}=2.63$, S.D.=0.48) เมื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาจำแนกตามโรงเรียนที่มีนักเรียนเป็นไทยพุทธและมุสลิม กับโรงเรียนที่มีเฉพาะไทยมุสลิม พบว่าเด็กปฐมวัยในโรงเรียนที่มีเฉพาะไทยมุสลิม มีความพึงพอใจต่อการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษามากกว่าเด็กปฐมวัยในโรงเรียนที่มีนักเรียนเป็นไทยพุทธและมุสลิม

ผลจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนหลังการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาซึ่งครูผู้สอนกล่าวไว้ดังนี้

“...จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนและการใช้ภาษาพบว่า เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น หลังจากการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา เด็กที่ไม่สามารถตอบคำถามได้สามารถพูดและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารกับเพื่อนและครูได้ตามพัฒนาการทางภาษาของเด็กแต่ละคน หลังจากเรียนรู้โดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา เด็กสามารถสื่อสารพูดได้ตอบเป็นภาษาไทยกับเพื่อน พูดได้คล่องขึ้นและมีความกล้าแสดงออกมากขึ้นเป็นผลดีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนในห้องเรียน และมีเด็กบางคนยังอยากฟังนิทานและทำกิจกรรมต่อทั้งที่หมดเวลาแล้ว สะท้อนให้เห็นว่า เด็กมีความสุขในการเรียน นอกจากนี้ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยยังใช้ภาษาไทยกับครูมากขึ้นเป็นผลมาจากเด็กปฐมวัยเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร...”

(ครูผู้สอน, 2563, กุมภาพันธ์ 18)

“...สังเกตจากการมาโรงเรียนของนักเรียน เด็กขาดโรงเรียนน้อยลง ผู้ปกครองบอกให้ครูฟัง ผู้ปกครองบอกว่าอยากเล่านิทานเป็นเหมือนครู ปกติก็เล่าให้ฟังบ้างแต่เป็นเรื่องใกล้ตัวเด็กและเด็กฟังหลายครั้งเพื่อ ไม่มีหนังสือนิทานเหมือนครู ลูกชอบฟังเรื่องที่ครูเล่าเพราะมีหลายเรื่อง ลูกนำกลับมาเล่าต่อให้พ่อแม่ฟังที่บ้าน เล่าสั้นๆ เท่าที่จำได้ อยากได้หนังสือนิทานไปเล่าให้ลูกฟังที่บ้าน จากการสังเกตพฤติกรรมเด็กพบว่า เด็กจะมีระเบียบวินัยมากขึ้น ตั้งใจฟังมากขึ้นกว่าเล่าตอนเรื่องแรกๆ ครูจึงใช้วิกฤติเป็นโอกาส ถ้าเด็กคือเก็บเด็กไม่อยู่ก็เรียกนั่งครึ่งวงกลมเล่านิทาน ถ้าไม่คือก็จะเล่าฟังทุกวันเด็กก็ยอมทำตามคำสั่งคุณครู ในระหว่างเล่าก็ให้ถามเป็นภาษาไทย ครูก็ตอบเป็นภาษาไทย เป็นเงื่อนไขในการเล่านิทาน เป็นวิธีการเก็บเด็กได้อีกวิธีหนึ่ง นอกจากนี้ยังสังเกตการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาในการสื่อสาร เด็กพูดภาษาไทยเป็นประโยชน์มากขึ้น...”

(ครูผู้สอน, 2563, กุมภาพันธ์ 21)

จากการสัมภาษณ์พบว่า หนังสือนิทานมีผลต่อพัฒนาการของเด็กในหลายด้านนอกจากเรื่องการพูด การฟัง และการอ่านแล้ว ยังมีส่วนในการสร้างเสริมวินัยในห้องเรียนให้แก่เด็กนักเรียนอีกด้วย

■ อภิปรายผล (Discussions)

1. ผลการสร้างนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 และเปรียบเทียบประสิทธิภาพของนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม

จากการหาประสิทธิภาพ พบว่า นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาที่สร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดทั้งโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและมุสลิมกับโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม ซึ่งผลข้างต้นผู้วิจัยมีความเห็นว่าอาจมาจากการสร้าง และพัฒนานิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาที่ได้จากงานวิจัย “การศึกษานิทานพื้นบ้านมุสลิม” (Yoswarissakul, 2017) และเนื้อหาที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้อง และการแปลความหมายภาพให้ตรงกับเนื้อเรื่องโดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา และด้านการวาดภาพศิลปะวิถีชีวิตชาวมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนใต้ นอกจากนี้การจัดประสบการณ์ด้วยนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาเป็นนวัตกรรมที่สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะการพูด และสอดคล้องกับแผนการจัดประสบการณ์ คำนี้ถึงวัยและความสามารถของเด็ก เป็นประโยชน์มากสำหรับเด็กปฐมวัยเนื่องจากช่วยให้เด็กเกิดความรู้แบบองค์รวมและเป็นการส่งเสริมองค์ความรู้ให้แก่ผู้เรียน เนื่องจากนิทานเป็นนิทานใกล้ตัวเป็นเรื่องในวิถีชีวิตมุสลิม และมีทั้งภาษาไทยและภาษายาวี จึงทำให้เด็กเรียนรู้

ง่ายขึ้น ทำให้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษามีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด สอดคล้องกับการศึกษาของ Tongkham and Vonganusit (2017) ที่ศึกษาการพัฒนา นิทานภาพประกอบเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย พบว่า มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.09/87.94 สอดคล้องกับการศึกษาของ Papol (2019) ที่ศึกษาการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้นิทานเล่มใหญ่เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยในศตวรรษที่ 21 พบว่า มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.48/83.00 และสอดคล้องกับการศึกษา Songtaya (2020) ที่ศึกษาการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้อ่านเพิ่มเติมคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด สำหรับเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 พบว่า มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.62/84.46 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยผลลัพธ์ E_2 พบว่าค่าเฉลี่ย E_2 โรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและมุสลิมมีค่ามากกว่าโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่าอาจเนื่องมาจากทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยไทยพุทธที่เรียนอยู่ในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและมุสลิมมีมากกว่าโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม เนื่องจากเด็กปฐมวัยไทยพุทธมีการใช้ภาษาไทยที่มากกว่า สอดคล้องกับคำกล่าวของ Khanongdet (1999) ที่กล่าวถึงปัญหาการใช้ภาษาของเด็ก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ส่วนภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่เป็นภาษามลายู จึงก่อให้เกิดปัญหาการสื่อสาร ซึ่งในชีวิตประจำวันโดยส่วนใหญ่ใช้ภาษามลายูท้องถิ่นมากกว่าการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ทำให้เด็กเรียนและรับรู้ภาษาไทยได้ช้า และซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ The Thailand Research Fund (2006) พบว่า ในการเรียนของเด็กในกลุ่มที่มีการสื่อสารโดยปกติที่ใช้ภาษามลายูที่บ้านและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารที่โรงเรียนส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของเด็ก เนื่องจากเด็กไม่สามารถรับรู้ และเรียนรู้ในสิ่งที่ครูจัดประสบการณ์ได้ซึ่งส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการทางสติปัญญาได้ไม่ดีเท่าที่ควร

2. ผลการประเมินทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม

จากการประเมินทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา พบว่า ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยทั้งในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม ในนิทานประเภทมุขตลก นิทานอธิบายเหตุ นิทานปริมปรา และนิทานคติ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยแตกต่างจากเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วนนิทานประเภทสัตว์มีคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่านิทานแต่ละประเภทสามารถช่วยพัฒนาทักษะ

ทางการพูดของเด็กปฐมวัยได้ เนื่องจากนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาทำให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง และเปิดโอกาสให้เด็กแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางภาษา ส่งเสริมให้เด็กได้ฝึกทักษะทางการพูดอย่างเป็นธรรมชาติ มีโอกาสแสดงความคิดเห็น ตั้งคำถาม และเล่าประสบการณ์ของตนเอง โดยผลการประเมินทักษะการพูดหลังจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาแสดงให้เห็นว่าเด็กมีพัฒนาการทักษะการพูดเป็นไปในทางที่ดีขึ้น สอดคล้องกับ Akkaratanayavamon et al. (2020) ที่พบว่า นิทานเป็นสิ่งที่ทำให้เด็กสนใจให้ความสนใจ สนุกสนานเพลิดเพลิน มีความตื่นตัวและให้ความสนใจกับการเล่านิทานทำให้การพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการใช้แผนการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังการจัดประสบการณ์มีคะแนนสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ สอดคล้องกับทฤษฎีของ Vygotsky ที่เชื่อว่ามนุษย์มีความต้องการภายในที่จะมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การเติบโตทางภาษาหรือการพูดขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์กับผู้คนและบริบทแวดล้อม บทบาทของครู พ่อแม่ ผู้ปกครองมีส่วนสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กเมื่อระดับการรู้ภาษาของเด็กมีความต่างจากระดับจริงที่สามารถทำได้ปฏิสัมพันธ์ของผู้ใหญ่ต่อเด็กจะช่วยขยายประสบการณ์ด้านการพูดของเด็กได้ (Komvong & Tongthaworn, 2021) ดังนั้น การเล่านิทานคือวิธีที่ช่วยให้เด็กปฐมวัยที่มีข้อจำกัดทางภาษาได้เข้าใจเรื่องราวได้โดยง่าย การฟังนิทานจึงเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะการพูด (Wannakit, 2016) กรณีที่นิทานประเภทสัตว์มีคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่านิทานเรื่องสัตว์มีการใช้คำพูดที่เป็นเรื่องราวการดำเนินชีวิตของสัตว์ และคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ซึ่งแตกต่างจากการดำเนินชีวิตประจำวันของเด็กปฐมวัย นอกจากนี้ยังพบว่า นิทานประเภทมุขตลก อธิบายเหตุ ปรัมปรา และนิทานคติ ใช้ได้ดีทั้งในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม นิทานประเภทอธิบายเหตุ และนิทานประเภทคติใช้ได้ดีในโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม และนิทานประเภทปรัมปราใช้ได้ดีในเด็กปฐมวัยในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม

จากผลการวิเคราะห์ความแตกต่างทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย พบว่า ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยทั้งในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิมหลังใช้มากกว่าก่อนใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อาจเป็นเพราะนิทานเป็นตำราของเด็กปฐมวัย เด็กสามารถเรียนรู้คำศัพท์และ

ประสบการณ์จากนิทาน นิทานเป็นสื่อที่ใช้ในการสนองความต้องการตามธรรมชาติของเด็กที่สามารถเรียนรู้จากนิทาน เรียนรู้ภาษาสร้างจินตนาการ ทำให้เกิดการสร้างความพร้อมในการอ่าน การพูด และการสื่อสารกับบุคคลอื่น (Tantipalachiwa, 1998) นอกจากนี้นิทานเป็นสื่อที่เด็กชื่นชอบ และสามารถเรียกความสนใจของเด็กได้เป็นอย่างดี เพราะโดยธรรมชาติของเด็กปฐมวัยส่วนใหญ่ชอบฟังนิทาน กิจกรรมการเล่านิทานจึงเป็นกิจกรรมที่เด็กชอบ นิทานจึงเปรียบเสมือนสิ่งเร้าที่ทำให้เด็กสนใจ ซึ่งความสนใจนี้เป็นแรงจูงใจภายในที่มีอำนาจผลักดันให้ผู้เรียนเกิดความใคร่รู้ ใคร่เรียน นำไปสู่ความงอกงามทางปัญญาและพัฒนาในทุกด้าน ครุจึงสอดแทรกเนื้อหาและข้อความที่ต้องการสอนลงไปนิทานตามจุดประสงค์ที่ต้องการได้เป็นการเรียนรู้แบบแทรกซึม ซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาของ Dewey (1897) ที่ว่าเด็กเรียนรู้ได้ดีจากการกระทำ (Learning by doing) และเรียนรู้ได้ดีจากประสบการณ์ตรง การเปิดโอกาสให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่เป็นการพูดและการกระทำออกมาให้มากที่สุดจะส่งผลต่ออัตราการเรียนรู้ถึงร้อยละ 90 และผลการวิเคราะห์ สอดคล้องกับการศึกษาของ Keawcomsri (2017) ที่ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบหุ่นขี้กิ้งที่มีต่อความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัย พบว่า ความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบหุ่นขี้กิ้งสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยจากการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม โดยมีคะแนนทักษะการพูดก่อนเรียนเป็นตัวแปรร่วม

คะแนนทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการพูดหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาทั้งในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิมไม่มีผลต่อทักษะการพูดหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา สรุปผลได้ว่าคะแนนสอบก่อนเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา หรือกล่าวได้ว่าเด็กปฐมวัยที่มีคะแนนทักษะการพูดก่อนใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาน้อยสามารถมีทักษะการพูดหลังใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษามากได้เช่นกันที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะว่าครูผู้สอนใช้รูปแบบการสอนสองภาษา (ไทยมลายู) ให้เด็กปฐมวัยโดยการใช้ไทยสอดแทรกภาษามลายู ใช้เทคนิคการเล่าที่让孩子มีส่วนร่วม โดยครูผู้สอนฝึกให้เด็กพูดเป็นคำบอกความหมาย การใช้ประโยคที่ถูกต้องหลังจากครูเล่านิทานจบก็ให้เด็กๆ ร่วมกันเล่าต่อกันทีละ

ประโยชน์จนจบหลังจบนิทานครูยังให้เด็กเล่นบทบาทสมมุติเกี่ยวกับตัวละครฝึก และเล่าเหตุการณ์เกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว นอกจากนี้ครูยังบูรณาการกับกิจกรรมอื่นๆ และใช้สื่ออื่นๆ ประกอบ เช่น ให้นักเรียนระบายสีภาพในเนื้อเรื่องนิทาน ใช้บัตรภาพที่เกี่ยวข้องกับคำในเนื้อหา ทำให้เด็กเข้าใจความหมายของคำได้ง่ายขึ้น ซึ่งครูผู้สอนที่ใช้รูปแบบนี้สอนในโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยไทยพุทธและไทยมุสลิม และโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม ซึ่งสอดคล้องกับ Hadkhanthung (2018) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาการจัดประสบการณ์โดยการเล่านิทานด้วยเทคนิคที่หลากหลายเพื่อส่งเสริมทักษะด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ พบว่าทักษะทางภาษาทั้งด้านการฟังและการพูดได้คะแนนเฉลี่ยหลังจัดกิจกรรมโดยการเล่านิทานด้วยเทคนิคที่หลากหลายสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และยิ่งสอดคล้องกับ Piaget (1990) ได้กล่าวไว้ว่า ในการเรียนรู้ภาษา ระยะเริ่มแรกเด็กจะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมสอดคล้องกับทฤษฎีทางภาษาของ Vygotsky (1978) กล่าวว่า เพื่อนและครูมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ทางภาษาของเด็ก การพูด การสนทนา การวาด การเขียน และการอ่าน ตลอดจนการเล่นก็จะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาของเด็กเช่นกัน

5. ผลการประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา

จากการประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษา พบว่าเด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจในระดับมาก ซึ่งการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาสามารถพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 44 โครงการพระดำรินสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีได้ดี ทำให้เด็กชอบเรียนมากขึ้น ซึ่งมีผลมาจากการสอนของครูใช้สื่อประสมมีทั้งหุ่นมือและภาพประกอบ เมื่อเด็กมีความพึงพอใจในการเรียนทำให้เด็กอยากพูดภาษาไทยมากขึ้น ประกอบกับนิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษาเป็นวรรณกรรมสำหรับเด็กปฐมวัยที่สร้างขึ้นโดยมีแนวคิดหลักการมาจากการยอมรับและตระหนักคุณค่าทางวัฒนธรรมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เป็นการแสดงออกถึงการเคารพแบบแผนการใช้ภาษาของเด็กในสังคมและวัฒนธรรมของเด็กอย่างเป็นรูปธรรมดังที่ Sarapan (2017) กล่าวว่า นิทานช่วยเสริมปัญญาเด็กในขณะที่เล่านิทาน บรรยากาศขณะเล่านิทานที่เกิดขึ้นเป็นบรรยากาศแห่งความสุขของทุกคน เป็นบรรยากาศแห่งความรัก ความอบอุ่น สร้างความผูกพัน มั่นใจ เชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งจะเสริมปัญญาเด็กได้อย่างดีและนิทานทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาได้เร็วกว่าการเล่านิทานเปรียบเทียบเหมือนการสอนภาษาไปในตัว เด็กจะ

ได้ยินได้ฟังรูปประโยค การใช้ภาษาทำให้เด็กเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนนั้นๆ และคำกล่าวของ Papol (2019) ที่กล่าวว่า นิทานเป็นตัวเร้าความสนใจ และเสริมแรงด้วยการเล่านิทาน ให้นำสนใจยิ่งขึ้นและส่งเสริมทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยได้เหมาะสมกับวัย

ข้อเสนอแนะ (Recommendations)

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

การศึกษาครั้งนี้เห็นได้ว่านิทานพื้นบ้านมุสลิมสองภาษามีประสิทธิภาพที่สูงกว่าเกณฑ์ เด็กปฐมวัยมีทักษะการพูดหลังเรียนดีกว่าก่อนเรียน และมีความพึงพอใจในระดับมาก ดังนั้น ครูสามารถนำการสอนโดยใช้นิทานไปประยุกต์ใช้กับการจัดประสบการณ์อื่นๆ ที่สำคัญผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมให้ครูแต่งนิทานด้วยตนเองเพื่อใช้สอนเด็กปฐมวัย และเนื่องจากค่าเฉลี่ยหลังเรียนของโรงเรียนที่มีเด็กปฐมวัยเป็นไทยพุทธและมุสลิมที่มีค่ามากกว่าโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิม ดังนั้น ควรเพิ่มประสบการณ์ที่ส่งเสริมการพูดและใช้ภาษาไทยสำหรับเด็กปฐมวัยในโรงเรียนที่มีเฉพาะเด็กปฐมวัยไทยมุสลิมมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการอ่านและการเขียนเด็กปฐมวัยในโรงเรียนสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 44 ในโครงการพระดำริน สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดยใช้ นิทานหรือสื่อประสมอื่นๆ ที่หลากหลายเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และเป็นการยกระดับพัฒนาการทางการเรียนรู้ของเด็กให้ดียิ่งขึ้นไป

เอกสารอ้างอิง (References)

- Akkaratanayavamon, W., Khanaphan, P., & Srisopa, G. (2020, May 29). *The storytelling experience to develop language ability of Kindergarten skill of Ban Koany school, Samrong district, Ubon Ratchathani province* [Conference session]. The 5th National Conference (RTUNC 2020), Ubon Ratchathani, Thailand.
- Bureau of Academic Affairs and Educational Standards. (2017). *Pre-primary education curriculum guide, B.E. 2560 (Age 3-6)*. Ministry of Education.
- Dewey J. (1897). My pedagogic creed. *The School Journal*, 54, 77-80. <http://www.infed.org/archives/e-texts/e-dew-pc.htm>
- Ditthasuwat, N. (2019). *Effectiveness of bilingual storytelling with multimedia on Thai listening and speaking of young children using Malayu dialect as a mother tongue* [Master's thesis, Thaksin University]. IR TSUS. <http://ir.tsu.ac.th/jspui/bitstream/123456789/121/1/Nipa%2000208866.pdf>
- Hadkhanthung, K. (2018). *The development of learning experiences by storytelling with various techniques to enhance listening and speaking skills for preschool children who do not use Thai as a mother tongue* [Master's thesis, Naresuan University]. DCMS. <http://dcms.lib.nu.ac.th/dcms/TDC2563/KednipaHadkhanthung.pdf>
- Keawcomsri, W. (2017). The effects of storytelling with twitch puppet on speaking ability of preschool children at Udon Wittaya School in Udon Thani province. *Udon Thani Rajabhat University Academic Journal*, 5(1), 127-138.
- Khanongdet, K. (1999). *Language development and language teaching for children of different cultures*. Yala Rajabhat Institute.

- Komvong, P., & Tongthaworn, R. (2021). Use of storytelling to promote communication skills of early childhood children who use Thai as a second language. *Journal of Education Naresuan University*, 23(1), 214-222.
- Papol, K. (2019). Story telling activities through a large story book to promote speaking skills for early childhood in the 21st century. *Journal of Graduate Studies Valaya Alongkorn Rajabhat University*, 13(2), 30-45.
- Piaget, J. (1990). *The children's conception of the world*. Littlefield Adam.
- Sarapan, P. (2017). *Development of speech skills of early childhood kindergarten 3 years old Child Development Center in Buri Kindergarten using storytelling activities* [Bachelor of education early childhood education), Suan Dusit University.
- Songtaya, U. (2020). The learning experiences by using the book to read more, rhyme, composition to improve listening and speaking skills for kindergarten students, 2nd Year, *Journal of Educational Technology and Communications Faculty of Education Mahasarakham University*, 3(8), 183-195.
- Southern Border Provinces Administration Centre. (2018). *Follow-up supervision report teaching results of Thai teachers in school under the Border Patrol Police Division 44*. Yala printing.
- Tantipalachiwa, K. (1998). Storytelling. *Journal of Early Childhood Education*, 2(2), 10-19.
- The Thailand Research Fund. (2006). *"Mother tongue", the key to reconciliation*. Office of the Prime Minister.
- Tongkham, M., & Vonganusit, V. (2017). Development of illustrated story books to promote English vocabulary ability of early childhood students. *Journal of Curriculum and Instruction Sakon Nakhon Rajabhat University*, 9(25), 133-143.
- Vygotsky, L. (1978). *Mind in society*. Harvard University Press.
- Wannakit, N. (2016). *Literature for children*. Inthanil.
- Yoswarissakul, Y. (2017). A study of Muslim folktales in Pattani province. *Academic Services Journal, Prince of Songkla University*, 28(3), 185-195.